

בכתה!

למה גנבו את האוטו שלי? דווקא המשטרה צריכה לגנוב לי את האוטו? התייפחה הד"ר אריקה פרבר, רופאה קשישה מרחובות, באוזני כמל הי משטרה יעקב דרויש. דרויש לא התרגש מבכי הרופאה הקשישה. כמפקד יחידת הגרירה של משטרת תל-אביב, התרגל כבר לשמוע את טענותיהם והתמרמרותם של אזרחים המחנים את רכבם במקום אסור לחניה, ובתוכם מגלים כי הרכב נעלם. אני רופאה, המשיכה הד"ר פרבר להת-יפה. באיתי במיוחד מרחובות כדי להביא בהתנדבות תרומות לבני-ברית. החניתי את האוטו שלי במרחק מספיק מתחנת-אוטובוס. השגחתי שלא להפריע לתנועה. והנה-לקחו לי את האוטו. זו מופשט גניבה!

מדי יום מגלים לפחות 30 מנהגי תל-אביב כי משטרת תל-אביב, שמוזה שנים מתעלמת ממצוקת החניה ברחובות העיר, מצאה שיטה חדשה להעניש את עברייני החנייה - גרירת רכבם. עד לפני כשנה נהגה משטרת תל-אביב לגרור רכב בכוחות עצמה, באמצעות גיפ גרר משטרה, שהופעל בעיקר במיקרים בהם החנו בעל-רכב את מכוניתיהם בצו-רה שהפריעה לתנועה. לפני כשנה החליטה משטרת הנפה הצפ-נית של מחוז תל-אביב לפתוח במתיקפה רבתה על החונים במקומות אסורים. לשם כך פורסם מיכרו שבו זנתה חברת הגרירה גרראון. הסיבה להעברת הגרירה לידי קבלן פרטי, לדברי אנשי המשטרה, היתה היעיר-לות. השוטרים-הגררים ביצעו מלאכה שיגר-תית, בעוד שהקבלן הפרטי, המקבל תשלום לפי מספר המכוניות שהוא גורר ביום, יתאמץ לגרור מספר רב יותר של מכוניות. כתוצאה מכך הפכה גרירת מכוניות אזרחי

קילר!

מהנדס ישיעיהו בינור (38), אבל בשביל מה צריך לגרור? הטרקטוריסט משה לביא (30) היה נרגש כשגילה שמכוניתו נעלמה. "גנבים!" הוא קרא, "בחיי שהם גנבים. הלכתי לסדר משהו דחוף וכשחזרתי, לא מצאתי את המכונית. אני יודע מה גנבו לי מדאטו? היתתי בטוח שגנבו לי את המכו-נית. טילפנתי למשטרה ושם לא ידעו שום דבר. רק מישוה מהסביבה אמר לנו אחר-כך שגררו אותה". לאחרונה לובשת גרירת המכוניות בתל-

תל-אביב למלאכת חזרה ממש לשוטרים ול-גוררים. בעוד שבתקופת הגרירה המסטר-תית היה בעל הרכב הנגרר מתחייב בתש-לום קנס בלבד, הוא חייב עתה לשלם ב-נוסף 30 ל"י כאגרת-גרירה. 30 ל"י אלה מתחלקות, לדברי בעלי גרראון לשלושה: 18 ל"י מקבלת החברה הגררת, 2 ל"י מקבל החניון ברחוב יצחק שדה 34, שם מחנים את הרכב הנגרר, ו-10 ל"י הולכות לקופת-המשטרה. בסופו של דבר, מרווחה חברת הגרירה כ-25 אלף ל"י לחודש בהפעלת ארבעה גיפים כדי לסחוב באופן חוקי את מכר-גיותיהם של תושבי תל-אביב.

גירית הרכב מתבצעת החל מהשעה 7 בבוקר, ועד לשעה 10 בלילה. בכבישי תל-אביב נעים ארבעה גיפים בשעות הי-בוקר, ושלושה בשעות אחר-הצהריים וה-ערב, כשבכל אחד מהם נמצא מלבד הנהג, המבצע את פעולת הרמימה והגרירה, גם שוטר, שבלעדיו אסור לנהג הגרר לגעת במכונית זרה. מהחניון שברחוב יצחק שדה 34, ניתן לשחרר את הרכב הנגרר 24 שעות ביממה. לגיפים המשוטטים ברחובות ישנם צירים קבועים אותם הם טובעים, והכוללים מקו-מות חנייה מיוחדים - שגרירות וקנסו-ליות, מקומות המועד-ים לפורענות, כמו תחנות אוטובוסים או מוניות, אשר בקשר אליהן נתקבלו תלונות רבות על חנייה אסורה המפריעה למי שלו מיועד המקום.

ליאון נעלמות המכוניות?

אביב מימדים של שערורייה. היא הפכה חלק ממדיניות המשטרה, שבמקום למנוע הפרת חוק נלחמת באזרחים העוברים על חוקים של מה בכך. ניתן להבין ולהסביר גרירת מכונית המפריעה להנועה. אולם מה שעושה משטרת תל-אביב היא הרבה יותר חמור. היא כאילו מחפשת אחר עבריינים שניתן לפטור אותם בדו"ח של בירית-קנס, כדי לגרום להם חרדה והוצאות מיותרות. בסדרי החנייה הקסטרופליים של תל-אביב זהו לעג לרש. קשה להבין כיצד משטרת-ישראל, המזילה דמעות תינו על מחסור בכוח-אדם, יכולה להקציב מדי יום שבעה שוטרים רק כדי להציק לתושבי הי-עיר, אפילו אם זה נעשה במיסגרת החוק.

עות משולש ברזל המוכנס מתחת לשילדה, בצורה המונעת כל נזק למכונית בשעת הגרירה. השוטר פורץ את המכונית, משחרר את בלם-הדי שבה או פותח את מנועול ההגה, אם יש כזה. במיקרה ובעל המכונית מגיע בטרם הסי-פיק הרכב הגורר לנוע הוא משלם את דו"ח עבירת-החניה שלו והוא פטור מהוצ-אות הגרירה. מרבית הנהגים המגיעים ל-חניון כדי לקבל את מכוניותיהם נכנסים מייד בויוחסים ורגשים עם אנשי צוות הי-גרירה. הם מוכנים להשלים עם תשלום הקנס אבל אינם מוכנים לסלוח למשטרה על החרדה שנגרמה להם כאשר חשבו כי מכוניתם גנבה. "רפורט מגיע", אכר הי-

הפרופסור מתריע

חיים גורי, איש למרחב, קרא משהו בעל הדישומה, שהרגיזו. היה זה קטע מתוך דיווח על אסיפה שנערכה בתל-אביב, מטעם התנועה לחנן שלום וביטחון. הקטע התייחס להוצאתו של פרופסור יהר-שע אריאלי, מהאוניברסיטה העברית בירר-שלים, על הנושא: הסכנות המאיימות על הי-דמוקרטיה ועל המיבנה החברתי של ישראל מאימוץ תוכנית ארץ-ישראל השלמה. התרתו גורי: "פרופסור אריאלי, כאיש-רות, היסטוריון ומחנך, מצייר לעינינו תמו-נה מהרדה, שתוצר אם יימשך המצב הי-נוכחי: מדינת ש"ב, רודנות, דיכוי הזולת, חורבן מוכרי, צבא צייתן ועיוור, הרס הדמו-קרטיה. עד שהוא מגיע למסקנה שהיהו בניי-נו אשר יאמרו כי, בעד מדינה כזאת לא כדאי להקריב את הבנים" (כאילו מוקר-בים בנינו מזהם שכואי) אתה אמרת זאת, פרופסור אריאלי?"

מה הסכנה? אריאלי, שעד לשנת 1964 היה חבר מפא"י, ראה בכך סילוף של דבי-ריו. התמונה המחרירה שציירת, לדעתו של חיים גורי, על עתידה של הדמוקרטיה הישראלית, כתב במכתב למערכת למרחב, "לא התייחסה להמשך המצב הנוכחי, בו אנו נתונים בעל כורחנו, אלא לתוצאות שתצ-מחנה אם המדינה תבחר מרצונה ללכת בדרך-כה של תנועת ארץ-ישראל השלמה, ותאמץ את מדיניותה".

מה, אם כן, אמר? ומה הסכנות לדמו-קרטיה? פירט הפרופסור, בין השאר: "...סיפוח פורמלי של השטחים כחלק של מדינת-ישראל יביא לבידודה של ישראל בעולם, לביטול התמיכה של ארצות-הברית ולהגברת הסכנה של התמודדות מבודדת עם הערבים המתמכים עליידי בריית-המועצות... במצב זה היתה מדינת-ישראל הופכת ל-מדינה במצור המגוייסת בכל משאביה רק לצורכי מלחמה, חיה באווירת-חירום מתמדת וחייבת לשנות את כל גישותיה כדי לעמוד במצב של בידוד וסיכון טוטאליים... הכללת מיעוט ערבי גדול והולך, העויין למדינה ואינו רוצה אורחות בה, היתה מפר-רת את המיבנה של החברה ואת אופייה הי-יהודי. היתה נוצרת תנועת איריודנטה לאומית ערבית בתוכה, המאלצת את השלטון לאחוז בצורות-דיכוי מחמירות והולכות.

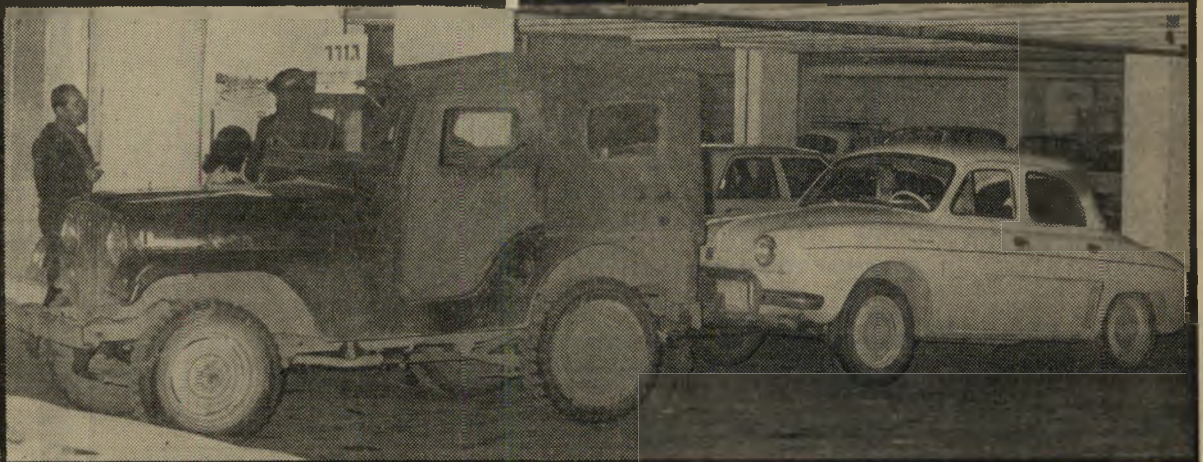
"מדינת-ישראל, כמדינה לאומית מיוחדת ויחידה במינה, אינה מסוגלת לקלוט מיעוטים לא יהודיים גדולים ובחודאי לא מיעוט שבי-משך עשרים שנה התחנך על שינאה קיצו-נית כלפי ישראל. הצורך לשלוט במיעוט הי-היה מאלץ את המדינה לאחוז בצעדים של דיכוי והפלייה, ומציאות זו היתה הופכת אותה בעל כורחה למדינת-משטרה על כל הי-כרוך במושג זה.

"...כבר אמר הפילוסוף האמריקאי-אי-סלקי, סאנטאיאנה: מי שאינו מסוגל ללמוד מן ההיסטוריה, חייב לחזור עליה. ואכן, לא היתה תנועה כמו התנועה הציונית שהשי-כילה ללמוד מן ההיסטוריה וידעה ליישם את ליקחה כלפי העתיד. אולם רבים הסימ-נים שגישה זאת, פקוחה כלפי המציאות, שקוללה כלפי ההווה וצוללה כלפי העתיד, הולכת ונמוגה. את מקומה תופסת מנטאליות-הירואית, פאטאליסטית וביחולוגית, המס-תגרת בפני העולם, מזלזלת במסורת האי-דיאליסטית שלנו כמחלת ילדים ומטפחת בנו רוח של גאווה שבטית.

"מאחר ואני משוכנע שמנטאליות זו עשויה להמית עלינו שואה, מוצא אני לעצ-מי חובה להתריע בפני התפשטותה המת-ר-חשת לעינינו בחוגים רבים ובתוכם, לצערי, בין משוררי וסופרי ישראל. לא התייחסתי כאן לשאלתו של חיים גורי, מה יקרה לנו אם המצב הנוכחי יימשך שנים רבות. מוטב שכולנו נהרהר בשאלה זו למען נתעורר ל-רצון נהרץ לחפש דרכים לשלום וליוום צעדים לשלום, ולא לחכות שיגישוהו לנו על מגש של כסף."

אורחים הרוסים באים! הרוסים באים!

השניים נראו ככוכבי קולנוע הוליוודיים. לבושים בהידור, מסורקים בקפדנות ושופעי חיוכים רשמיים, הם נכנסו לאולם קולנוע

הגורר והשלל גיפ של חברת גרראון, גורר מכונית של אזרח אל תוך הי-חניון הפרטי ברחוב יצחק שדה, שם מרכזת המשטרה את המכו-ניות שגוררה, אחרי שחננו במקומות אסורים. אפילו אם חנתה שם המכונית שעה בלבד, נאלץ בעל המכונית לשלם לחניון 2 ל"י כדמי-חנייה - זרו אחד העונשים שמטילה המשטרה על בעלי-הרכב.